

407

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ι. ΜΠΕΓΚΟΣ

Ο ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ
ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΟΥΝΤΙΑΔΗΣ, ΕΝΑΣ
ΑΥΤΟΔΙΔΑΚΤΟΣ ΣΟΦΟΣ

1. Τὸ ξεκίνημα

Όταν στις ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '50, μαθητῆς ἀκόμα στοῦ Γυμνάσιο, ἔφτανα μαζί με ἄλλα παιδιά στοῦ Μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἦταν ὅλα διαφορετικά. Ἦταν καλοκαίρι καὶ τὸ Μοναστήρι ζοῦσε τὴν τελευταία του ἀναλαμπή ὡς ἀνδρῶα μονή, μιὰ πὺ τελευταία (1986), μὴ ἔχοντας ἄλλη ἐπιλογή, μετατράπηκε σὲ γυναικεῖο. Εἶχε 5-6 μοναχοὺς με ἠγούμενο τὸν Ἰγνάτιο καὶ ἀνάμεσά τους ἡ παλιά φρουρά, Γαβριήλ Κουντιάδης, Βικέντιος, Φιλόθεος καὶ οἱ νεώτεροι Διον. Παπαδάκης (ἀργότερα ἠγούμενος) καὶ Θεόδουλος. Εἶχαμε ἔρθει νὰ μάθουμε βυζαντινὴ μουσικὴ κοντὰ στὸν παπα-Γαβριήλ καὶ νὰ παραθερίσουμε, ἀνταλλάσσοντας τὴ φιλοξενία μας με προσφορὰ διαφορῶν ὑπηρεσιῶν στὴ Μονή.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι ὁ παπα-Γαβριήλ δὲν ἦταν ἀπλῶς ἓνας δάσκαλος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Καὶ μόλις τελευταία συνειδητοποίησα γιὰτι μ' ἔστελνε, παιδί ἀκόμα, νὰ καταγράφω κάθε ἐπιγραφὴ σὲ παρεκκλήσια, σὲ γέφυρες καὶ σ' ἄλλα κτίσματα τοῦ Μοναστηριοῦ ἢ νὰ μοῦ ὑπαγορεύει καὶ νὰ γράφω ἢ νὰ περιγράφω τὰ ἐκ περγαμηνῆς χειρόγραφα πὺ εἶχαν ἀρπάξει οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς τὸ 1917.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1966 ὁ πατὴρ Γαβριήλ βρέθηκε ξαφνικῶς νεκρὸς στοῦ κελί του. Ἄς θεωρηθεῖ ἡ παροῦσα μονογραφία ἓνα ἀπλὸ μνημόσυνο στοῦ μεγάλο δάσκαλο.

Ὁ Γαβριήλ Κουντιάδης (κατὰ κόσμον Γεώργιος Κούντιος) γεννήθηκε στοῦ Σουμπάσκιοι, σημερινὸ Νέο Σούλι, Σερρῶν τὸ 1875. Ἦταν γόνος - μοναχογιὸς μιᾶς φτωχῆς οἰκογένειας τοῦ χωριοῦ. Γονεῖς του ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἐλένη Κούντιου. Εἶχε δύο ἀδελφές, ἐνῶ ἓνας ἀνε-

πιός του διακρίθηκε κατὰ τὸ Μακεδονικὸ ἀγῶνα. Σήμερα κανεὶς δὲν ἐπιζεῖ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος φοίτησε πρῶτα στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο τῆς γενέτειράς του. Δάσκαλός του ἦταν, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος¹, ὁ Κωνσταντῖνος Ζαγορίτης.

Τὸ 1892 ὁ Γεώργιος ἦρθε στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἰωάννου Προδρόμου καὶ μετὰ ἀπὸ σύντομη μαθητεία «ἐκάρη» μοναχὸς μετὰ τὸ ὄνομα Γαβριήλ (συνηθίζεται οἱ μοναχοὶ νὰ ἀλλάζουν ὄνομα, ἀλλὰ τὸ νέο ὄνομά τους νὰ ἔχει τὸ ἴδιο ἀρχικὸ γράμμα μετὰ τὸ κοσμικόν).

2. Σπουδές, Μουσικὴ Παιδεία

Ὁ ἱερομόναχος πλέον Γαβριήλ Κουντιάδης συνέχισε τώρα τὶς σπουδές του στὴν ἱερατικὴ σχολὴ τοῦ Μοναστηρίου². Ἐκεῖ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ πάρει μαθήματα ἀπὸ τὸ σεραῖο γέροντα Χριστόφορο (Δημητριάδης), ἠγούμενο ἀπὸ τοῦ 1892-1904 καὶ συγγραφέα τοῦ «Προσκυνηταρίου» τῆς Μονῆς (Λειψία 1904). Ὁ Χριστόφορος ἄσκησε σοβαρὴ ἐπίδραση πάνω στὸ νεαρὸ ἱερομόναχο Γαβριήλ, πὺ συχνὰ στὶς συζητήσεις του ἀνέφερε μετὰ σεβασμὸ τὸ ὄνομά του. Κοντὰ του διδάχθηκε τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς, Ἰσοκράτη, Λυσία, λόγους τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου, τὴν Ἑλληνικὴ Χρηστομάθεια τότε. Τώρα ἐπίσης μαθαίνει καὶ τὴ Βυζαντινὴ Μουσικὴ, τὴν ὁποία ἔκτοτε ἄσκησε συστηματικὰ, ψέλνοντας, γράφοντας ἢ διδάσκοντας σὲ δεκάδες μαθητὲς ὡς τὶς παραμονὲς τοῦ θανάτου του. Τὸ δίτομο «Μουσικὸν Πεντηκοστάριον» (σελίδες 574), πὺ κυκλοφόρησε τὸ 1931, εἶναι καρπὸς τοῦ ἐνθεοῦ ἐκείνου ζήλου πὺ ἔτρεφε ὁ παπα-Γαβριήλ γιὰ τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ. Ἄριστος γνώστης τῶν μυστικῶν τῆς καὶ τῶν τελευταίων μουσικῶν ἀποχρώσεων, ἦταν σὲ θέση νὰ μελοποιήσει ὁποιοδήποτε μουσικὸ κομμάτι, ἐκκλησιαστικὸ ἢ κοσμικόν. Ὑπολογίζω ὅτι ὑπάρχουν σήμερα στὰς Σέρρας καὶ στὰ περὶχωρα πάνω ἀπὸ 100 ἄτομα (ἀκόμη καὶ καθηγητὲς καὶ διαπρεπεῖς γιατροὶ τῆς πόλεως) πὺ ἔμαθαν τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ στὸν Κουντιάδη καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἀσκοῦν εἴτε ὡς ἱερεῖς εἴτε ὡς ψάλτες. Θυμᾶμαι ὅτι ὁ μακαρίτης διατηροῦσε σ' ἓνα κασελάκι, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα χειρόγραφα του κι ἓνα μετὰ ὄλους τοὺς μαθητὲς πὺ εἶχε κατὰ καιροὺς, μετὰ μικρὸ βιογραφικὸ σημεῖωμα γιὰ τὸν καθένα κι ἓνα σύντομο χαρακτηρισμὸ γιὰ τὴ φωνή, τὸ

1. Λεύκωμα τοῦ Σουμπάσκιοϊ. Θεσσαλονίκη 1925, σ. 15.

2. Τὸ σχολεῖο, πὺ λειτουργοῦσε ἐκεῖ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΘ' αἰῶνα, εἶχε μετατραπεί καὶ ἀναδιοργανωθεί ἀπὸ τὸ 1878-79 σὲ ἱερατικὴ σχολὴ καὶ λειτούργησε ἐπὶ 15 ἔτη (Κουντιάδης, Σύντομη ἱστορικὴ ἐπισκόπηση τῆς μονῆς Προδρόμου, σελ. 30).

Ὁ Γαβριὴλ Κουντιάδης (1875-1966).

χαρακτήρα τοῦ ἐπίδοξου ἱεροψάλτη. Ποιά νά ἔναι ἄραγε ἡ τύχη αὐτοῦ τοῦ πολύτιμου σημειωματαρίου;

Ὁ Γαβριήλ Κουντιάδης εἶχε τὸ πάθος τῆς μελέτης καὶ τῆς συγγραφῆς. Πρέπει ὁμως νά τονιστεῖ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅτι ὑπῆρξε ὀνομαστός κυρίως λόγῳ τῆς μουσικῆς του παιδείας καὶ τοῦ συγγραφικοῦ μουσικοῦ του ἔργου. Κατὰ τὰ δύσκολα χρόνια τῆς βουλγαρικῆς του ὁμηρείας στὴ Στάρα Ζαγορά, κοντὰ στὴ Φιλιππούπολη (1917-18), ὁ Γαβριήλ ὄχι μόνο ἐπέζησε, χάρη στὴ μεγαλοθυμία κάποιου μάγειρα τουρκαλβανοῦ, ὀνόματι Κιαμὴλ Μπαϊράμ, ἀλλὰ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νά «γράψει» σὲ βυζαντινὸ μέλος ἓνα «Ἄξιον ἔστιν» ποὺ περιέχεται στὸ «Μουσικὸ Πεντηκοστάριο» (σελ. 560).

3. Τὸ πάθος τῆς συγγραφῆς

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει κυρίως νά σημειωθεῖ ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ Γαβριήλ Κουντιάδης ὑπῆρξε αὐτοδίδακτος. Ἡ μόρφωση ποὺ γνώρισε δὲν ἦταν κἀν τοῦ παλιοῦ ἐξαταξίου Γυμνασίου. Ὅ,τι ἔμαθε καὶ ὅ,τι ἔγραψε δὲν εἶναι προϊόντα πανεπιστημιακῶν σπουδῶν. Εἶναι ἀποτέλεσμα σκληρῆς καὶ ἐπίπονης ἐργασίας μέσα στὸ κελί του. Ὁ παπα-Γαβριήλ διάβαζε καὶ ἔγραφε διαρκῶς. Τὸ τελευταῖο δὲν εἶναι σχῆμα λόγου. Διάβαζε καὶ ἔγραφε χωρὶς γυαλιά, μέχρι τὰ τελευταῖα του. Καὶ κάτι ἄλλο: μιλοῦσε. Μιλοῦσε μὲ τὶς ὥρες γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχε διαβάσει, εἶχε ζήσει καὶ εἶχε γράψει. Καὶ ἤξερε τόσα πολλά...

Τὸ πρῶτο του ἔργο εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τὸ 1922 στὴ Θεσσαλονίκη. Ἦταν ἡ «Ἱστορία καὶ περιγραφή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν μὲ 25 εἰκονογραφίας, ἐν εἶδει λευκώματος χάριν τῶν προσκυνητῶν» (σελίδες 47). Τὸ ἔργο αὐτό, ἐλαφρῶς συντετμημένο, ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1956 καὶ ἔκτοτε γνώρισε ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις πρὸς χρῆση τῶν προσκυνητῶν τῆς Μονῆς.

Τὸ 1925 ἀκολούθησε ἡ ἐκδοση ἐνὸς ἄλλου, σπανιότατου σήμερα, βιβλίου. Εἶναι τὸ «Λεύκωμα τοῦ Σουμπάσκιοϊ, χωρίου τῆς περιφερείας Σερρῶν, ἐκδοθὲν διὰ δαπάνης τῶν ἐντίμων καὶ φιλοκάλων Σουμπασκιωτῶν Βασ. Α. Γραμμένου καὶ Ἰθάν. Θ. Μπέγκου», Θεσ/κη 1925. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 56 σελίδες καὶ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς γενέτειράς του, τοῦ σημερινοῦ Νέου Σουλίου.

Τὰ παραπάνω ἔργα, χωρὶς νά πληροῦν τὶς σημερινὲς ἐπιστημονικὲς

3. Ἱστορία καὶ περιγραφή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν, Θεσσαλονίκη 1922, σελ. 37.

Ἰδὼ εἰς τὸ Μοναστήρι μερικῶς
 μαθητῶν καὶ ἐπὶ δ' αὐτῶν. Ἰπὸ τὸ
 χωρὶς μας, οἱ ὅποιοι μετέστη
 καὶ παρεθρίστη. εἶναι ὁ κτλ
 ἕως ἀποπέλας, ἄνευ αὐτῶν
 ὁ Διονύσιος καὶ Στέλιος ἑορταστικῶς
 ἴσως αὐτοὶ ἕως χαρῆς
 καὶ οἱ ἄλλοι ἕως πνεύματος
 τῆς ἁγίας εἰς ἕνα καὶ ἕνα
 ὅπως ἴδωται ἕως οἱ ἄλλοι
 βεβαίως τὸ πλῆθος ἑρμηνείας καὶ
 παρρησίας μετ' ἑκάστου εἰς ἕνα καὶ ἕνα
 εἰς τὴν μητέρα βεβαίως τὸν
 Θεοχώρητον εἰς τὸν βασιλέα
 καὶ εἰς ἕνα τὸν ἑβραῖον, τὸν
 μιλόν, μετ' ἑκάστου εἰς τὸν ἕνα
 τῶν ἁγίων. Γαβριὴλ Κουντιάδης

Δεῖγμα γραφῆς τοῦ Κουντιάδη, ἀπὸ ἐπιστολῆ τοῦ στὸν Ἀναστ. Ἰ. Μπέγκο, στὶς 30 Ἰουλίου 1959.

προδιαγραφές, εἶναι γραμμένα σὲ ἀπλό, προσωπικό, συναξαρικό ὕφος. Εἶναι ὁμως γιὰ μᾶς σήμερα πολύτιμες ἱστορικὲς πηγές, γιατί ἀναγράφονται γεγονότα ποὺ ἔζησε ὁ συγγραφέας καὶ ἱστοροῦνται ἤθη καὶ ἔθιμα ποὺ ἡ σημερινὴ ἰσοπεδωτικὴ ἐποχὴ μας τείνει νὰ ἐξαφανίσει.

Ἀκολούθησε ἡ ἔκδοση τοῦ «Μουσικοῦ Πεντηκοσταρίου», σὲ δύο τόμους (1931) 574 συνολικὰ σελίδων, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσαμε παραπάνω, «Τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου» (1936), αἱ «Διπλαῖ καταβασίαι τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, χρήσιμον βοήθημα διὰ τοὺς ἱεροψάλτας καὶ πάντα φιλομαθῆ χριστιανὸν» (1959), «Ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια (ὁμιλία λεχθεῖσα ἐν ἔτει 1948 κατὰ Μάιον ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρών» (Σέρραι 1963), καὶ ἄλλα μικρότερης σημασίας.

Πολλὰ ὁμως εἶναι καὶ τὰ ἀνέκδοτα ἔργα του καὶ οἱ διάφορες σημειώσεις του. Γιατί, ὅπως εἶπαμε ἤδη, ὁ Γ. Κουντιάδης εἶχε τὸ πάθος τῆς συγγραφῆς καὶ τῶν σημειώσεων. Ὅλα τὰ περιθώρια τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης του ἦταν γεμάτα ἀπὸ σημειώσεις καὶ συμπληρώσεις. Σημειώσεις ὁμως ὑπῆρχαν καὶ στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα. Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐκπληξη ποὺ δοκιμάσαμε οἱ συμμαθητές μου κι ἐγώ, μαθητευόμενοι τότε κοντὰ στὸν Κουντιάδη τὸ καλοκαίρι τοῦ 1953, ὅταν ἀνακαλύψαμε χειρόγραφες (μὲ μολύβι) σημειώσεις στὶς ντουλάπες καὶ στὶς κάσες τῆς θύρας τοῦ κελιοῦ του. Ἦταν ἓνα εὐρύχωρο κελί, τὸ πρῶτο μιᾶς σειρᾶς-στὴ νότια πτέρυγα τῆς Μονῆς, ὅπου ἔμενε ὁ σοφὸς δάσκαλος κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ '30, πρὶν μετακομίσει στὸ τελευταῖο του διαμέρισμα (στὴ νοτιοανατολικὴ πλευρὰ τῆς Μονῆς), ὅπου ἄφησε καὶ τὴν τελευταία πνοή του. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γεμίσει ὀλόκληρο τετράδιο μὲ τὶς σημειώσεις ἐκεῖνες ποὺ μιλοῦσαν γιὰ βομβαρδισμούς, γιὰ σεισμούς καὶ ἄλλα γεγονότα τῆς τρέχουσας ἐπικαιρότητας, γραμμένα ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς στιγμῆς. Πόση θλίψη δοκίμασα, ὅταν πρὸ πενταετίας, σὲ ἐπίσκεψή μου στὸ Μοναστήρι, μάταια ἀναζήτησα τὶς παραπάνω σημειώσεις. Κάποιος κοσμικὸς ὑπάλληλος τοῦ μοναστηριοῦ εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευση νὰ βάψει ἀδέξια μὲ λαδομπογιὰ ντουλάπια καὶ πόρτες, ἐξαφανίζοντας ὀριστικὰ ὅλες ἐκεῖνες τὶς πολύτιμες σημειώσεις...

Ὁ Γαβριὴλ Κουντιάδης γνώριζε πάρα πολλά, χωρὶς νὰ διαθέτει κανένα πτυχίο, διαμετρικὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὴ σημερινὴ μας ἐποχὴ, ὅπου πλεονάζουν τὰ πτυχία καὶ σπανίζει ἡ γνώση. Ζοῦσε ἀπλά, λιτά, κοιμόταν νωρὶς καὶ ξυπνοῦσε νωρὶς, καὶ ὅλο τὸν ὑπόλοιπο χρόνο ἐργαζόταν. Διάβαζε, ἔγραφε, μελοποιοῦσε καὶ ἂν εἶχε ἐπισκέπτες... μιλοῦσε. Μποροῦσε νὰ σὲ κρατᾶ μὲ τὶς ὥρες καθηλωμένο στὸ «μιντέρι» τοῦ κελιοῦ του καὶ νὰ σοῦ ἱστορεῖ γεγονότα γιὰ τὸ Μοναστήρι, τὶς προσωπικὲς του περιπέτειες, τὴν ὁμηρεία του στὴ Βουλγαρία, παροιμίες, ἀνέκδοτα καὶ νὰ μὴ σταμα-

τάει. Ἦταν πραγματικὰ μιὰ κινητὴ βιβλιοθήκη. Ἄλλο χαρακτηριστικὸ γνώρισμά του ἦταν ἡ... ὀρθοστασία του. Θὰ φανεῖ σὲ πολλοὺς παράξενο, εἶναι ὁμως ἀληθινό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σπάνια καθόταν. Ἐγραφε, δίδασκε, ἔτρωγε ὀρθίος! Μόνο ὁ θάνατος τὸν βρῆκε στὸ κρεβάτι. Γι' αὐτὸ ἴσως καὶ τὸν νίκησε...

4. Οἱ περιπέτειες καὶ τὸ τέλος

Ἀκύμαντος ἦταν ὁ μοναχικὸς βίος τοῦ Γαβριὴλ Κουντιάδη ὅσο ζοῦσε στὴ Μονὴ τῆς μετανοίας του. Οἱ περιπέτειες τὸν περίμεναν στὴν ἐξωμοναστικὴ του ζωὴ, ὅπου τὸν ὀδήγησαν οἱ ἱστορικὲς συγκυρίες τοῦ τόπου μας.

Ἡ δραματικότερη φάση τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ περίοδος τῆς βουλγαρικῆς ὀμηρείας. Οἱ Βούλγαροι κατέλαβαν τὴ μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου στίς 27 Ἰουνίου τοῦ 1917, ἡμέρα Τρίτη. Ὅπως σημειώνει ὁ ἴδιος,⁴ ἔνδεκα μοναχοὶ ὀδηγήθηκαν μὲ συνοδεία ὀπλοφόρων στίς Σέρρες καὶ φυλακίστηκαν, ἐνῶ τὴν ἐπομένη εἶχαν τὴν ἴδια τύχη ὁ ἡγούμενος Βησσαρίων καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ ὁ ἱερομόναχος Γαβριὴλ, γραμματέας τότε τῆς Μονῆς. Οἱ τελευταῖοι εἶχαν παραμείνει γιὰ νὰ παραδώσουν τὸ ταμεῖο καὶ τὰ κλειδιά τοῦ Μοναστηριοῦ. Ὁ Γαβριὴλ Κουντιάδης ἔμεινε φυλακισμένος στίς Σέρρες 10 μέρες καὶ ὕστερα ὀδηγήθηκε πεζὸς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μοναχοὺς, κάτω ἀπὸ ὑπερβολικὸ καύσωνα, στὴν Ἄγγιστα κι ἀπὸ κεῖ σιδηροδρομικῶς στὴ Δράμα. Ἀκολούθησε ἐπιστροφή στὸ Βεζνίκο (σημ. Ἅγιο Πνεῦμα) κάτω ἀπὸ αὐστηρὸ περιορισμὸ καὶ στίς 31 Αὐγούστου ὀδηγήθηκε στὴ Βουλγαρία, στὴν πόλη Στάρα Ζαγορά, στὴν Ἄν. Ρωμυλία.

Μετὰ τὴ δραματικὴ αὐτὴ περιπέτεια πὺ κράτησε 15 μῆνες (1917-18) ὁ Γαβριὴλ Κουντιάδης ἐπανῆλθε, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Προδρομίτες μοναχοὺς πὺ ἐπέζησαν, στὸ Μοναστήρι πὺ τὸ βρῆκαν καθημαγμένο καὶ λαφυραγωγημένο ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Ἐκεῖ συνέχισε τὸ μονήρη βίον του ἀθόρυβα, μελετώντας, ψάλλοντας ἢ συγγράφοντας ὡς τὴ δευτέρη βουλγαρικὴ κατοχὴ, τὸ 1941. Τότε, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἱερεῖς - μοναχοὶ, ἐγκατέλειψε τὸ μοναστήρι τοῦ Προδρόμου καὶ σὲ λίγο γίνεται ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγ. Ἀναστασίας, στὰ Βασιλικὰ Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ παρέμεινε ὡς τὰ 1945. Ἀλλὰ ἡ περιπέτεια συνεχίστηκε. Ἀπὸ τὸ 1945 καὶ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου, ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ παραμονὴ στὸ μοναστήρι, εἶναι ἐφημέριος σὲ διάφορα χωριὰ τῶν Σερρῶν, στὴν Πεπονιά, στὸν Ἁγ. Χριστόφορο, στὸ Νέο Σούλι. Ὅλο αὐτὸ τὸ χρο-

4. Ἱστορία καὶ περιγραφή τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμ. Προδρόμου Σερρῶν, ὀ.π., σελ. 36.

νικό διάστημα, παράλληλα μὲ τὰ ἡμερησιακά του καθήκοντα, ὁ Γαβριήλ Κουντιάδης δέχεται νέους, στοὺς ὁποίους διδάσκει βυζαντινὴ μουσική.

Τέλος, γύρω στὰ 1950 ἐπανῆλθε στὴ μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπου παρέμεινε ὡς τὸ θάνατό του.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1966 ὁ Γαβριήλ Κουντιάδης βρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸ κελί του μᾶλλον ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν γνώριζαν ἀπὸ κοντὰ δὲν πίστεψε στὸ θάνατό του. Ὅλοι μιλοῦσαν καὶ ἔγραφαν γιὰ μυστηριώδεις συνθῆκες καὶ γιὰ πολλὰ ἐρωτηματικὰ γύρω ἀπὸ τὸ τέλος του. Γιατὶ ὅλοι πίστευαν πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴ σιδερένια υἰγεία, μὲ τὴν ἐγκρατὴ καὶ φυσικὴ ζωὴ του θὰ ξεπερνοῦσε τὰ ἑκατό...

Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μοναστηριοῦ, στὸ παρεκκλήσι τῆς Κοιμήσεως, ἕνας ἀπέριττος τάφος δέχτηκε τὸν πατέρα Γαβριήλ Κουντιάδη. Ἦταν τὸ τέλος μιᾶς πολυκύμαντης, ἀλλὰ καὶ δημιουργικῆς ζωῆς. Στὸ χορταριασμένο σήμερα τάφο, μάταια ἀναζήτησα τὸν ξύλινο σταυρὸ μὲ τὴν ἔνδειξη: Γαβριήλ Κουντιάδης: 1875-1966.